

Nya horisonter

Då var det dags. Fem åriga Allan kliver tillsammans med sin mamma, pappa och fyraåriga syster in på den lilla båten med plats för ungefär 8 personer. I båten sitter redan 10 andra personer. Alla på båten har samma dröm som Allan; ett nytt, bättre och ljusare liv, bort från kriget och bomberna. Allan vet dock inte hur ett bättre liv skulle kunna se ut. Hela sin femåriga livstid har han bara upplevt krig och hemskheter, och det har inte bara speglat sig över hur han mår psykiskt, utan även på hur han ser ut fysiskt. Hur han ser ut fysiskt är dock inte något den tunna och smutsiga Allan bryr sig om. Det enda han bryr sig om är att fly.

Resan de ska göra är att åka tvärs över Medelhavet till Europa. Bort från kriget och mot nya horisonter. Allans pappa har betalat väldigt mycket pengar för att göra den här resan. Han bryr sig dock inte. Det finns saker i världen som är viktigare än pengar, och hans familjs säkerhet är ett av dem. Allans pappa vet vid den här tidpunkten dock inte hur den här resan kommer leda till att hela hans värld vänds upp och ner.

Familjen trycker sig in i båten. Allan funderar på hur de lyckats göra det med tanke på hur mycket folk det är i den gula gummibåten. Sedan sätter han sig tillrätta mellan sin mamma och lillasyster. I sin famn har han sin fotboll. Det är det mest dyrbara han äger i livet. Han drömmer om att bli fotbollsproffs, och i Europa ska han bli det har han bestämt. Europa är dock ganska långt borta, och vägen dit är lång och kall.

”Jag fryser”, säger Allan till sin mamma.

Allans mamma tar fram en smutsig vit filt ur rygsäcken hon har med sig, och ger den till honom.

”Dela den med din syster”, säger hon med en skakig röst.

Allan gör som hon säger och lägger filten på sig själv och sin syster. Hans syster, som är rädd för havet, sitter och snyftar bredvid honom. Han klappar henne mjukt på ryggen och viskar att allt kommer att bli bra, sedan böjer han sig ner och knyter sina trasiga gympaskor och gör sig bekväm inför den långa resan. Allan har dock fel. Allt kommer inte bli bra.

Tillsammans hjälps några män från båten åt att knuffa ut båten från stranden. Nu är de iväg. De flesta på båten vet vad som väntar näst. En flera dagars lång resa, där chansen att de ska överleva är minimal, men värt risken. Alla på båten är knäpptysta. Vissa försöker sova och drömma sig bort någon annanstans. Allans mamma är en av dem. Allan själv sitter och undrar

vad han ska göra. Han bestämmer sig för att leka med sin syster. Han tar ut några små legosoldater ur sin mammas väska, och ett par till sin syster. Han lägger sin boll vid sina fötter och börjar sedan leka med sin syster. Allan representerar de goda, och han dödar de onda, som hans syster alltid får vara mot sin vilja. Bara det var lika enkelt att besegra det onda i verkligheten som det är i spelet, tänker Allan, medan båten fortsätter att flyta längre och längre ut i havet, och närmare och närmare katastrofen som snart skall inträffa.

Några timmar ute i havs börjar humöret att förändras på båten. Tidigare har det varit knäpptyst. Det enda som hörts har varit barnens röster medan de lekt och vågorna i havet. Nu börjar dock folket att få lite hopp om att det hela ska gå bra. Vädret är lugnt och båten känns stabil. Plötsligt börjar folk att samtala i hoppfulla toner. Vissa börjar även, trots omständigheterna, skämta och andra skratta med låg ton. Allan har dock inget intresse för det de vuxna håller på med, utan han sitter tyst, med ett hårt grepp om sin boll, och med drömmar som just handlar om den bollen. De drömmarna kommer tyvärr dock inte att uppfyllas. Allan kommer inte ens få chansen att försöka uppfylla dem.

7 timmar har gått sedan gummibåten lämnat land. Hittills har allt varit frid fröjd. Nu är det dock lite kvar tills den grymma värld vi lever i ännu en gång ska ta oskyldiga själar ifrån oss. Denna gång handlar det om gäng män, kvinnor och barn, med drömmar som snart ska krossas.

Det hela börjar när solen gått ner och det börjat bli mörkt. Ett mörkt moln visar sig plötsligt ovanför dem, och det molnet får sedan sällskap av flera andra moln. Sedan börjar himlen bullra, och havet går från stillsamt till väldigt vågigt. Den första blixten får alla i båten att hoppa till. Sedan går allt väldigt fort. En stor våg träffar ena sidan av båten, och det leder till att hela båten välter omkull. Alla 14 personer hamnar i det iskalla vattnet. Ett fåtal kan simma.

Den enda i Allans familj som kan simma är pappan. Han försöker febrilt hitta resten av sin familj. Han lyckas få syn på sin fru. Hon kan inte simma, så hon försöker klättra upp på båten. Det är dock svårt. Vågorna i havet är kraftiga. Hon har även sin dotter i famnen. Allans pappa börjar simma mot dem. På väg mot sin fru och dotter får han ögonen på Allan. Han har ett grepp om sin boll, och det är just bollen som håller kvar honom på vattenytan. Allans pappa måste göra ett snabbt val. Ska han simma till Allan eller sin fru och dotter? Det blir det senare. Allans pappa tror att han kan rädda sin fru och dotter och sedan Allan. Han har dock

fel. Med dryga minuten kvar tills han kommer fram till sin fru och dotter tappar frun greppet om båten, och hon och dottern försvinner under vattenytan. Allans pappa skriker och simmar försöker simma snabbare. Det behövs dock inte. Det är försent. De är borta.

Allan vägrar släppa taget om sin boll, och det är tack vare den han inte hamnar under vattnet, då bollen flyter på vattnet och han flyter med den. Det är dock inte lätt att hålla sig kvar.

Vågorna är kraftiga och Allan får mycket av saltvattnet i munnen. Han börjar spy, men fortfarande med ett hårt grepp om bollen. Han vägrar släppa den. Han vägrar ge upp hoppet. Han ska till Europa. Han ska bli fotbollsspelare.

Till slut blir det dock för mycket för den klena femåringen. Greppet om bollen börjar sakta bli svagare och svagare och till slut lossnar den helt. Allan hamnar under vattenytan. Hans ögon slocknar. Hans trasiga fotboll flyter, som hans drömmar, iväg.

Femåriga Allans kropp sköljs upp på en strand i Turkiet. Livlös. En turkisk badvakt tar upp honom och går iväg. Det är inte första gången döda kroppar sköljts upp på denna strand. Det är inte sista gången heller.

Allans pappa ligger i ett sjukhus. Han är den enda överlevaren från båten. Det enda han ville vara att starta om på nytt, med sin familj. Bort från kriget och till Europa. Mot nya horisonter, för att ge sin familj den trygghet många i världen tar för givet. Han lyckades dock inte. Nu står han ensam kvar, utan sin älskade familj. Allt han någonsin hade i livet är borta. Vad ska han göra nu?

Allans fotboll flyter upp på en strand i Syrien. Bredvid en gul gummibåt med 16 personer i. En av dem 16 personerna är sexåriga Mohammed. Han får syn på den dyngsura bollen och tar upp den. Han har aldrig varit såhär glad i hela sitt liv. Han har alltid velat äga en fotboll. Hans dröm är ju trots allt att bli fotbollsspelare. Han tar bollen och sätter sig tillrätta i båten. Han drömmer inte bara om ett liv som fotbollsspelare, utan han drömmer även, som Allan gjorde, om ett tryggare och bättre liv. Hoppas det går bättre den här gången.

